

Leeuw is echter de klassieke Vlaamse schlager waarin zeemzoeterig grove rijmelarijen verpakt worden, zoals: 'te lastig, al die bruine apen, ze stinken naar de look en schapen, voor 't kindergeld is 't dat ze kweken, ze kunnen ook met messen steken.' Genbrugge zingt als Will Tura en persifleert die rol zo gladjes dat hij het publiek moeiteloos mee aan de klap krijgt, en collectief de 'lalalalaaa' kan doen meezingen. En daar ligt de sleutel. Wat in principe een bepaalde spanning of gêne moet genereren, wordt alleen maar een vrolijke boel.

De dansmomenten illustreren de problematische verhouding tussen Habibs clowneske stijl en zijn eigenlijke statements. Ze moeten het boeiende theater garanderen dat *Union Suspecte* wil brengen, maar doen dat vaak ten koste van de onderliggende boodschap. *Dat* die boodschap erin zit, is op zich al een verrijking, wanneer je deze voorstelling bijvoorbeeld vergelijkt met *Bruine Suiker*, waar de klassieke streetdance-nummertjes al te zeer spetterende talentvertoningen bleven, die los stonden van de rest van de voorstelling. Maar de lichte, enigszins vrijblijvende sfeer die de mooi gecombineerde tekst- en danspassages nu oproepen, steekt schril af tegen de dubbele én heftige *combat* die de voorstelling eigenlijk wil aankaarten, of die althans vanaf het eerste moment zo pertinent geëtaleerd wordt in haar interpretatie van een emancipatiebeweging in termen van gewapende strijd.

Het gevecht van zowel Habib als Chokri is dat van *Union Suspecte* zelf: tegen het verschillenden, tegen het artistieke isolement en tegen het karikaturale beeld van de allochtoon in het algemeen. Maar in hun voortdurende poging om te bewijzen dat de allochtoon óók een Vlaming is, lijken alle gesuggereerde conflicttegenstellingen jammerlijk mee opgeheven te worden. De multiculturele samenleving wordt een

De Leeuw van Vlaanderen UNION SUSPECTE EN PUBLIEKSTHEATER foto Luk Monsaert

feestje. De strijd voor emancipatie een muzikale stoet. Op het eind zelfs een verkleedpartij, als Chokri eerst als ridder, dan als visvrouw opkomt. De tijdrovende kostuumwissel maakt het slot niet alleen rommelig, het doet de balans die (wel degelijk) gezocht wordt tussen grap en grimmigheid, alweer jammerlijk overslaan naar de eerste pool. Naar de eerste noot, de eerste toon. Die van licht variëte, en dat we het in Vlaanderen vakantieland toch zo tof hebben met elkaar.

Daarmee is *De Leeuw van Vlaanderen* in de eerste plaats een erg goede Publiektheater-voorstel-

ling geworden, die in haar swingende, wat karikaturale karakter óók een bepaalde maatschappelijke werkelijkheid reflecteert. En daar mag het Gentse stadstheater dik blij mee zijn, en het als een unieke gebeurtenis vet aanstrepen in zijn komende subsidiedossier. Veel extra engagement buiten het binnenhalen van een allochtoon theatergezelschap is er immers niet betoond. Zo is er geen gebruik gemaakt van deze voorstelling om het eigen, monoculturele publiek te verbreden (terwijl zoiets vorig jaar met *Het Gezin Van Paemel* wél kon, via een gericht promo-actie naar de volksbuur-

ten toe). Er is ook niet ingegaan op de vraag van *Union Suspecte* om ermee op tournee te gaan, langs bijvoorbeeld Blankenberge. Soit, weinig nieuws op dat vlak.

Relevanter is het feit dat *De Leeuw*, vanuit het perspectief van *Union Suspecte*, kan gezien worden als een stap terug ten opzichte van *Bruine Suiker*. Niet qua creatieve beelding, deconstructie van stereotypen of harmonische afstelling van deelcomponenten, maar wel qua dramaturgische omgang met het literaire basismateriaal, qua slagkracht ook. Waar Claus' stuk tegen de haren ingestreken werd, wordt hier voorzichtig met de originele leeuw meegezongen. Of anders: waar Vlaanderen in *Bruine Suiker* via een eigen oerverhaal tegen zichzelf werd uitgespeeld, en plots – zij het subtiel – de rol van onderdrukker kreeg opgespeld, wordt het in *De Leeuw*, via de emancipatiestrijd van de zonen tegen hun categorieke vader, wat het ook in *Consciences* boek al was: een na te streven werkelijkheid. Dat, gecombineerd met de feestelijke vorm die de kritische inhoud flink relativeert, gaat deze voorstelling ongewild net dat inburgeringsdiscours meegeven dat de bewuste Vlaams Blokker er moet in gezien hebben. Die zag in de eerste plaats niet de bokshandschoen van de ironisch ingevulde Habib, maar het glimmende harnas van de minder karikaturale Chokri: 'Pa, kijk, ik heb mij een nieuw kostuum aangeschaft. Daar kijkt ge van op, hé? Gij hebt uw *combat*, nu heb ik de mijne. Wat staat er op mijn paspoort? Geboren te Oostende. Aan de Noordzee. Mijn platteland, mijn vlakke land. Ik ben herboren, en die gestolen vlag blijft hier.' Als statement kan dat tellen, maar qua *combat*, met alle pijnlijke conflicten die daar bijhoren, blijft deze *Leeuw* een wat mager beestje. Het is een erg genietbare voorstelling, dat zeker, maar eentje die nog te veel samenvalt met haar slotbeeld, waar Chokri zich tot op zijn onderbroek